

Arrest

nr. 293 851 van 6 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 21 juli 2019 en verzoekt op 22 juli 2019 om internationale bescherming. Op 30 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 2 september 2021, bij arrest nr. X, de bestreden beslissing vernietigt.

Op 2 juni 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtun, geboren op 06/06/2002 in Kuz Arghech en een soennitische moslim. U bent afkomstig uit en woonde uw hele leven in Kuz Arghech in het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

U en uw oudste broer J., sinds 6 à 7 jaar werkzaam voor de Afghan National Police en gestationeerd in Kabul, kregen drie en een half tot vier maand voor uw vertrek uit Afghanistan een eerste bedreiging van de Taliban. Hierin werden jullie opgeroepen om hen te vervoegen en de jihad te doen. Dit werd u gezegd door de imam van de moskee, die in contact stond met de Taliban. Deze bedreiging werd door jullie niet ernstig genomen, maar uw vader vroeg u wel met school te stoppen. U bleef thuis en binnenshuis bij uw moeder tot er 3 tot 3.5 maand daarna een tweede bedreiging kwam van de Taliban. Jullie werden gevraagd om toe te treden tot het Islamitisch Emiraat, om de jihad te doen en jullie moesten elke samenwerking met de overheid stoppen, ze zeiden ook dat jihad verplicht was voor elke moslim. Ook deze bedreiging werd door de imam aan uw vader doorgegeven. Ongeveer een week voor uw vertrek, en na de tweede bedreiging door de Taliban, kwam uw oudste broer J. van Kabul naar huis op verlof. De dag na zijn terugkomst ging hij alleen naar de bazaar van Chamtala boodschappen doen en kwam hij niet meer naar huis. Dorpelingen zeiden jullie dat hij was meegenomen door de Taliban.

Twee of drie dagen na de ontvoering van uw oudste broer ging u naar de imam in de dorpsmoskee. U zei hem dat u wist dat hij de Taliban had ingelicht over het beroep van uw broer, dat uw broer verdwenen was en dat u de wapens op zou nemen tegen de Taliban. U zou ook een aantal uitspraken gedaan hebben die ingingen tegen de waarden van de Islam. Volgens u, zou een spion dit overgebracht hebben naar de Taliban. Twee à drie dagen later werd de imam opnieuw door de Taliban gecontacteerd. Hij kreeg de opdracht om ervoor te zorgen dat u op vrijdag in de moskee klaarstond voor hen. Ze zouden u volgens hem kidnappen en straffen. Ook uw vader werd via de telefoon geïnformeerd van dezelfde boodschap. Nadien kwam de imam naar uw thuis en raadde uw vader aan om u naar het buitenland te sturen. Daarop vertrok u.

U bent ongeveer 2 en een halve maand onderweg geweest. U verliet Afghanistan via Iran, vervolgens reisde u achtereenvolgens door Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk om op 21 juli 2019 aan te komen in België waar u op 22 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende stukken voor: uw originele taskara (o), een kopie van een badge van de Afghan National Police: voorkant (k) en achterkant (k), een kopie van de taskara van uw broer (k) en van uw vader (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 6 juni 2002 op, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment 17 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid (Neder-over-Heembeek) op 26 juli 2019 werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 26 juli 2019 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 21 juli 2019 (zie Registratiefiche, p. 1), niet langer minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren.

Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Zo dient er worden vastgesteld dat uw geografische kennis betreffende uw regio van herkomst beperkt en fragmentarisch is. U somt een aantal dorpen rond uw eigen dorp op, maar gevraagd naar het dorp Shirgar dat binnen diezelfde straal van vijf kilometer ligt, kan u dit niet situeren (NPO 2, p. 14). Ook Kabolyan en Sur Dag, beiden dorpen in een zelfde straal rond uw dorp, kent u niet of kan u totaal niet situeren (NPO 2, p. 15). Voorts geeft u wel aan Munda Chenar te kennen, maar situeert het vervolgens volledig verkeerd. Uw situering van Munda Chenar, dat op de weg naar Kaga zou liggen op de linkerkant (NPO 2, pp. 14-15) klopt niet. Munda Chenar ligt volgens verschillende geraadpleegde kaarten in de

richting van Chamtala, dat in de tegenovergestelde richting ligt van Kaga (Landeninfo 1-2). Voorts werd u gevraagd wat voor een plek Chamtala is, gezien u aangaf er geweest te zijn. U gaf aan dat het een dorp is en dat u op de bazaar bent geweest. U uitdrukkelijk gevraagd naar wat u nog kan vertellen over Chamtala, zegt u dat het een dorp is met een markt en leuke winkeltjes (NPO 2, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Chamtala een zeer bekend 'settlement' is in een woestijn voor teruggekeerde vluchtelingen uit Pakistan, iets wat algemeen geweten is in uw regio omdat er zoveel conflict rond bestaat en het ook een plek is waar vluchtelingen binnen Khogyani naar toe vluchtten in geval van geweld (landeninformatie 3). Dat zou u moeten weten want u vermeldt de zelfmoordaanslag op Z. G. die daar plaatsvond (NPO 1, p. 33). Dat u hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte bent, kan moeilijk worden aangenomen. De informatie waarover het CGVS hieromtrent beschikt is toegevoegd aan uw dossier. Ook uw gebrekkige kennis over andere landmarks in Khogyani is opvallend. Zo kan u als u gevraagd wordt naar de ziekenhuizen of gezondheidsposten in de buurt van uw dorp, enkel Kaga Clinic noemen (NPO 1, p. 28) dit terwijl er in uw district nog drie andere gezondheidsposten zijn in Zawa, in Wazir en Lokhay (landeninformatie 1,4-5). Tekenend hierbij is dat Lokhay veel dichterbij uw dorp ligt dan Kaga. Dit alles wijst op een beperkte kennis van de regio met een sterk ingestudeerd karakter, en doet vermoeden dat u reeds op jonge leeftijd de regio heeft verlaten.

Voorts zijn uw verklaringen betreffende het dagelijkse leven onder de Taliban in een ruraal dorp in Khogyani vaag en algemeen, beschouwend eerder dan doorleefd. Zo verklaarde u dat de Taliban uw dorp en de bredere regio onder controle had (NPO 1, p. 29), echter bent u niet op de hoogte van de 'ushr', de taks die doorgaans door de Taliban wordt gevraagd aan de landbouwers (NPO 1, p. 10), en die volgens informatie waarover het CGVS beschikt aangekondigd wordt en geïnd wordt via de moskee in de dorpen van Khogyani (landeninfo 6). Dat u, zoon van een landbouwer, hierover niets kan vertellen, is opmerkelijk te meer omdat u verklaart dat uw vader de boekhouding deed van jullie velden (NPO 2, p. 32) en u zelf ook de dorpsmoskee bezocht (NPO 2, p. 17). De informatie hieromtrent is toegevoegd aan uw dossier. Daarnaast komen de verklaringen over de houding van de Taliban in de laatste jaren voor uw vertrek, niet overeen met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaart u dat meisjes niet naar school mochten eens ze ouder waren dan 10-12 jaar (NPO 1, pp. 21-22), maar uit informatie blijkt dat de Taliban sinds 2015, hun koers in Khogyani hieromtrent hebben veranderd, en dat meisjes in Khogyani weldegelijk naar school kunnen (landeninfo 7).

Verder dient te worden gesteld dat uw verklaringen betreffende de aanwezigheid van DAESH in uw district uiterst vaag en beperkt zijn. Vooreerst, als u gevraagd wordt wie de controle over uw dorp had, op het moment van uw vertrek, voorjaar 2019, verklaart u dat dit de Taliban is (NPO 1, p. 32) om later te verklaren dat het hele district in handen was van DAESH. Of Daesh daar momenteel nog aanwezig is kon u dan weer niet zeggen. Uit informatie blijkt niettemin dat IS quasi niet meer aanwezig in uw district en verslagen is (NPO 2, p. 20, 21, landeninformatie 8). Ook uw verklaringen over de aard van het conflict zijn vaag en ze stroken niet met de voorhanden zijnde objectieve informatie, die toont dat het conflict veel complexer was dan het door u wordt voorgesteld. Vooreerst heeft u geen weet van een belangrijke actor in het conflict namelijk de 'local uprising groups', groepen van burgers die de wapens opnamen tegen DAESH, en die mede een belangrijke rol gespeeld hebben in het neerslaan van DAESH. Maar daar naar gevraagd, verklaart u dat u het nooit gezien of gehoord heeft (NPO 2, p. 22) (landeninformatie 7-8). Daarnaast was er in Khogyani in de drie jaren voorafgaand uw vertrek, sprake van een situatie van co-existentie van de overheid en Taliban waarbij de Afghaanse veiligheidsstroepen met de Taliban samenwerkten om DAESH te verslaan. Van deze specifieke situatie vinden we echter in uw verklaringen niets terug, ook niet als er u specifiek naar de houding van de Taliban wordt gevraagd met de komst van DAESH (NPO 1, p. 33), (landeninformatie 6-7). Dat u over deze toch zeer specifieke situatie slechts zo vaag en algemeen kan vertellen, doet ernstige twijfels rijzen over uw aanwezigheid in het district op het moment van dit conflict.

Van DAESH kan u ten slotte geen enkele commandant of leider noemen (NPO 2, p. 24 en NPO 1, p. 34). Dit is opmerkelijk omdat het conflict in Khogyani de nieuwsberichten van de laatste drie jaar voor uw vertrek toch domineerde, iets wat uw vader op de radio toch zou moeten gehoord hebben (NPO 1, p. 32). Dit alles toont dat u het eigenlijk niet goed weet, en toont vooral aan dat u niet op de hoogte bent van de recente ontwikkelingen in uw regio van herkomst. Deze vaststellingen omtrent uw kennis over DAESH doen reeds ernstige twijfels rijzen bij uw recente herkomst.

Dit wordt nog duidelijker wanneer er wordt gepeild naar de incidenten in uw regio van herkomst van de laatste jaren voor uw vertrek. Uw kennis is fragmentarisch en wijst op een ingestudeerd karakter. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat de incidenten 'ontelbaar' waren in uw district (NPO 1, p. 34), wat inderdaad overeenkomt met de beschikbare gegevens. Toch komt u noch in het eerste onderhoud, noch in het tweede, niet verder dan een handvol heel bekende gebeurtenissen uit de bredere regio. Zo

vertelt u over het incident in de Malikyar Hotakschool waarbij drie conciërges onthoofd werden door DAESH (NPO 1, p. 22), dat ook de internationale pers haalde, verder spreekt u over een bomaanslag in Chamtala, waar H. Z...n, zoon van J. Z., zou om het leven zijn gekomen (NPO 1, p. 33), u spreekt over de aanslag in de moskee van Kaga waarbij een heel aantal mensen het leven lieten en de mullah gewond raakte, de aanslag op S. A. in de buurt van uw dorp (NPO 1, p. 33) en u vermeldde de aanval op politiecommandant S. en een luchtaanval met veel gewonden in Zawa (NPO 1, p. 34). Echter, zoals u zelf verklaard, waren de incidenten 'ontelbaar', toch komt niet verder dan deze, u zou ze vergeten zijn (NPO 1, p. 34). Het is daarbij erg opmerkelijk dat u nauwelijks de incidenten vernoemt die plaatsvonden in de onmiddellijke omgeving van uw dorp of de plekken waar u verklaarde te komen. Zo heeft u bijvoorbeeld wel weet van de aanslag op S. A. in juli 2017 maar heeft u geen weet van een opstand van burgers tegen de Taliban in hetzelfde dorp in Bar Arghech in september 2018 (NPO 2, p. 23, landeninformatie

9). Een ander incident bij u in de buurt, namelijk de mislukte zelfmoordaanslag op de toenmalige districtschief H. Z...y, in mei 2017 in Sra Kala vernoemt u niet (landeninformatie 10). Gezien deze plek door u gekend, en bezocht werd (NPO 1, p. 9 en NPO 2, p. 10) en slechts een paar kilometer bij u vandaan ligt, en u hem zelf kent als een vroegere districtchief die actief was in de jaren voor uw vertrek (NPO 2, p. 16) kan dit feit toch niet zomaar aan u kan voorbij zijn gegaan. Ook een aanslag op een ALP-commander H. U. R. in december 2017 ter hoogte van Kaga Bazar, opnieuw een plek waar u met uw vader kwam om naar de bazaar te gaan, zegt u niets (NPO 2, p. 24, landeninformatie 11). Van incidenten waarbij kinderen omkwamen heeft u geen weet noch van incidenten in Chamtala in de laatste 3 jaar dat u er verbleef (NPO 2 p.11-12, 23): de ontploffing van een achtergebleven raket in Chamtala, in april 2018, die het leven kostte van vier kinderen en waarbij zes van hun familieleden ernstig gekwetst waren, bijvoorbeeld. Dit nieuwsfeit haalde de internationale media (landeninformatie 12). Ook van een ander incident, waarbij een kind omkwam in Lukhi, dicht bij u dorp, heeft u geen weet (NPO 2, p. 23, landeninformatie 13). Verder werd u gevraagd naar incidenten waarbij burgers om het leven kwamen, behalve één incident dat al een vier tot vijf jaar geleden plaatsvond in Zawa, kan u er geen noemen. Dat is opmerkelijk wetende dat uw regio tot de hoogste categorie van 'conflict severity' wordt gerekend (landeninformatie 14). In ieder geval moet op basis van de bovenstaande vaststellingen, worden besloten dat u kennis over de gebeurtenissen en het conflictverloop in uw regio in de afgelopen drie jaar onaannemelijk vaag is. Van iemand die achttien jaar in zijn herkomstregio heeft gewoond en zijn vader vergezelde naar de bazaar van Kaga (NPO 1, p. 28) en van Chamtala (NPO 2, p. 28) mag wel verwacht worden hij op de hoogte is van incidenten in de onmiddellijke omgeving van zijn dorp. Ten slotte roepen ook uw verklaringen over de kweek van papaver twijfels op. U verklaart immers dat er in uw district papaver werd geteeld, maar van vernietigingsoperaties van papaver, heeft u geen weet (NPO 1, p. 31). Ook dat is verwonderlijk omdat er zelfs in het jaar van uw vertrek, 2018, nog vernietigingscampagnes waren, en deze vooral dicht bij het districtscentrum plaatsvonden (landeninformatie 15). Gezien de locatie van uw dorp, op een 8-tal kilometer van het districtscentrum, en het feit dat u uw vader vergezelde naar de markt, is het vreemd dat u daar nooit iets zou over gehoord hebben. Deze vaststellingen liggen in de lijn met de andere vaststellingen inzake uw herkomst.

U probeert dit gebrek aan kennis over de regio en de recente ontwikkelingen daar te verdoezelen door u voor te doen als een jonge, schoolgaande jongen die amper buiten zijn dorp mocht komen van zijn vader (NPO 2, p. 17). U zou tot vier maand voor uw vertrek naar school zijn geweest, u zou nooit enige job uitgeoefend hebben, en mocht van uw vader nauwelijks buiten uw dorp komen, behalve om hem te vergezellen naar de markt van Kaga, of om de markt van Chamtala te bezoeken. In de periode voor uw vertrek, toen u was gestopt met school, deed u 'niets speciaals', behalve bij uw moeder blijven (NPO 1, p. 24 en NPO 2, p. 10). De hierboven reeds aangestipte vaststellingen over uw leeftijd, doen echter al afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangemeten profiel. Gezien u uw vertrek uit Afghanistan 2,5 maand voor uw aankomst in België situeert, was u bovendien al meerderjarig toen u vertrok. Bovendien schetst u van uzelf een beeld van een jongeman zonder eigen netwerk die van weinig op de hoogte was, omdat hij enkel via zijn vader en een oude radio (NPO 1, p. 19) werd geïnformeerd. Behalve de familie aan moederskant waarmee u geen contact meer zou hebben, woont al uw familie in het dorp, verklaarde u. Er werden echter vaststellingen gedaan waaruit blijkt dat u in de jaren voor uw vertrek reeds over internettoegang beschikte. Er werd van u immers een tweede Facebookprofiel teruggevonden waarop u reeds in 2016 actief was (landeninfo 16). Uit objectieve informatie waarover het GGVS beschikt blijkt dat in 2016 slechts 11% van de bevolking in Afghanistan toegang had tot het internet op een mobiele telefoon. Vooral in steden is de toegang tot internet hoger (landeninformatie 17). Dit is niet de leefomgeving die u schetste tijdens uw persoonlijk onderhoud, u verklaarde immers tot uw vertrek gewoond te hebben in een dorp zonder elektriciteit waar de mensen geen televisie gebruikten (NPO 1, p. 19). Dit profiel doet tevens vermoeden dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, beschikt over een netwerk buiten het district Khogyani. U bent in contact met verschillende mensen die aangeven te

studeren aan de universiteit van Kabul. Op bepaalde foto's van u werd reeds in 2016 door mensen die aangeven in Jalalabad of Kabul te wonen gereageerd. De bewijsstukken hiervoor zijn toegevoegd aan uw dossier. Deze vaststellingen en deze over uw leeftijd samen, wijzen op een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden. Toen u werd gevraagd naar uw Facebookprofiel, gaf u immers bewust een profiel van latere datum op. Dit alles haalt het geloof in het door u verklaarde profiel en uw recente herkomst verder onderuit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Kuz Arghech gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Bovendien werden er bijkomende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten.

Vooreerst dient er worden gesteld dat de verklaringen over wat er met uw broer is gebeurd niet coherent zijn. Zo stelt u de registratiefiche voor minderjarigen dat uw broer één week voor uw vertrek is gedood door de Taliban (Fiche NBMV, p. 2). In de door u ingevulde vragenlijst verklaart u uitdrukkelijk dat u geen nieuws hebt van uw broer, dat hij een week voor uw vertrek is meegenomen door de Taliban, maar dat u niet weet wat gebeurd is (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er dient te worden opgemerkt, dat ook u ook in de persoonsgegevens bij DVZ geen melding maakt van de dood van uw broer, maar verklaart dat hij in Kuz Arghech verblijft (Verklaring DVZ, Persoonsgegevens, punt 17, p. 9). Vervolgens spreekt u in uw eerste persoonlijk onderhoud enkel over een ontvoering (NPO 1, p. 17, NPO 1, p. 34), om dan in uw tweede persoonlijke onderhoud dan weer te verklaren dat uw broer tien dagen na zijn ontvoering werd gedood door de Taliban (NPO 2, p. 30). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u telkens verkeerd werd begrepen door de tolken (NPO 2, p. 34). Deze verklaring volstaat echter niet. De dood van uw broer maakt een belangrijk deel uit van uw vervolgingsvrees en u werd in het begin en op het einde van elk persoonlijk onderhoud de kans geboden om aanvullingen te doen of opmerkingen te maken (NPO 1, pp. 3-4, NPO 1, p. 36 en NPO 2, p. 2). De verschillende verklaringen die u aflegt, vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen en tasten reeds in deze fase de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Voorts zijn uw verklaringen over de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht weinig overtuigend. Zo is de reactie van uw broer op de bedreigingen van de Taliban uiterst merkwaardig te noemen. Uw broer, die gestationeerd was in Kabul als agent voor de Afghan National Police, en die op de hoogte was van de beide bedreigingen van de Taliban (NPO 2, p. 29), zou deze naast zich neergelegd hebben (NPO 2, p. 29). Dit strookt niet met andere verklaringen van u waarin u stelde dat hij, in de zes à zeven jaar dat hij reeds werkte voor ANP, zich telkens vermomde om naar huis te komen (NPO 2, p. 26), uit angst voor de Taliban (NPO 1, p. 15). In het licht hiervan is dan ook zeer opmerkelijk dat hij na twee persoonlijke bedreigingen zich vrijelijk naar huis zou begeven in Khogyani, en helemaal alleen naar de markt van Chamtala zou zijn gegaan (NPO 2, p. 29). Dit zou verbazen, te meer omdat u zelf na de eerste bedreiging, drie en halve maand tot vier maand voor uw vertrek, door uw vader werd opgedragen om niet meer naar school te gaan (NPO 2, p. 9). Deze vaststellingen ondermijnen in uw asielrelaas verder.

Verder dient er worden gewezen op de gebrekkige kennis die u heeft over de werkzaamheden van uw broer. U gevraagd wat zijn beroep precies was, verklaart u dat u niet zoveel over zijn werkzaamheden weet, behalve dat hij een bodyguard was en overheidsinstellingen beveiligde (NPO 1, p. 14). Het is opmerkelijk dat u zo weinig details over zijn werkzaamheden kan vertellen, gezien het feit dat u verklaarde dat hij al 6 à 7 jaar voor de ANP werkte en dat hij elke 3 maand ongeveer een week op verlof kwam en daarbij altijd in het ouderlijk huis verbleef (NPO 1, p. 15 en NPO 2, p. 25). Over de badge die u neerlegt en die van uw broer zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze reeds vervallen was op het moment dat u de gebeurtenissen situeert namelijk eind april 2019.

Opvallend is bovendien dat wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom de Taliban net uw broer zouden rekruteren, u zijn beroep niet vermeldt. U verklaart immers twee keer dat u dacht dat de Taliban hem rekruteerde omwille van zijn fysieke capaciteiten (NPO 1, p. 35 en NPO 2, p. 28) en omdat jullie jong waren (NPO 2, p. 27). Dat is vaag en algemeen, en strookt niet met de voorhanden zijnde informatie over rekrutering door de taliban.

Bovendien kan opgemerkt worden dat als de reden voor jullie rekrutering zou zijn dat jullie fitte en jonge mannen waren, is de vraag bovendien rijst waarom de Taliban zich dan al niet veel eerder heeft toegelegd op jullie rekrutering.

Ook uw verklaringen over wat er gebeurde na uw vertrek zijn vaag en niet coherent. Vooreerst zijn er de bovenstaande vaststellingen over de dood van uw broer waarover u verschillende verklaringen aflegt. Verder stelt u, gevraagd of de Taliban na uw vertrek nog naar u kwam zoeken, eerst dat ze verschillende keren naar uw thuis kwamen, om dan vervolgens te verklaren dat de Taliban via de imam naar u vroeg, om ten slotte te verklaren dat u het eigenlijk niet zo goed weet omdat u niet zoveel met uw vader praat (NPO 2, p. 32). Aangenomen dat u de Taliban vreest en dat dit de reden was voor uw vertrek uit Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u meer interesse zou aan de dag leggen over wat er na uw vertrek is gebeurd. Dit gebrek aan interesse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve kan er worden aangestipt dat, voor zover er al geloof kan gehecht worden aan het beroep van uw broer bij de Afghan National Police en de problemen die hij hierdoor kreeg met de Taliban, op zichzelf onvoldoende zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er na uw vertrek geen problemen meer zijn geweest die gelinkt zijn aan uw broer, voor uw familie (NPO 2, p. 32).

In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat er met de opmerkingen die u via uw advocaat doorstuurde (dd. 31/07/2020) bij het notities van het eerste persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden, en dat deze geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie en documentenfraude bestaat waardoor documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben en zij moeten vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Voorts moet worden opgemerkt dat uw taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit maar geen bewijs van recente herkomst vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk op dat moment een actuele woonplaats hoeft te zijn. Dat u mogelijks oorspronkelijk afkomstig bent uit Khogyani kan niet worden uitgesloten. Dezelfde vaststellingen kunnen gedaan worden omtrent de kopies van de taskara's van uw vader en uw broer, al dient er bij de taskara van uw vader nog bijkomend opgemerkt te worden dat deze heel recent werd opgemaakt, namelijk op 23 april 2019. Over de badge die u voorlegt van de Afghan National Police, dient te worden gesteld dat deze louter een indicatie geeft van het beroep van de persoon vermeldt op deze badge en niet als dusdanig de door u verklaarde gebeurtenissen bewijst of de eventuele familieband die u met deze persoon zou hebben. Aan de hand van de door u neergelegde foto's is het bovendien onmogelijk om de authenticiteit van dit document te controleren. Er dient ter zijde te worden vastgesteld dat de geldigheid van de badge reeds op 30 maart 2019 verliep, zijnde voor de gebeurtenissen die door u gesitueerd werden 2,5 maand voor uw aankomst in België op 21 juli 2019, zijnde eind april 2019.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 18/06/2020 plaatsvond, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Nangharar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Nangharar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangharar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kan de verwerende partij niet volgen waar zij in de bestreden beslissing stelt dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) aannemelijk te maken en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat vervolgens eerst in op de overweging van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken voorgehouden leeftijd. Hij betoogt in dit verband dat het gegeven dat een bepaalde test hem ouder schat, niet betekent dat hij gelogen heeft over zijn leeftijd. Hij heeft toen immers de leeftijd meegedeeld die zijn ouders, die volgens hem het best geplaatst zijn om te weten hoe oud hij is, hem altijd hebben meegedeeld en die op zijn taskara vermeld staat.

Vervolgens is verzoeker het niet eens met de conclusie van de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan voor zijn aankomst in België. Onder verwijzing naar vernietigingsarrest nr. 260 016 van 2 september 2021 van de Raad oppert verzoeker vooreerst dat de verwerende partij hem opnieuw diende te horen in het licht van de nieuwe ontwikkelingen in zijn land van herkomst na de machtsovername van de taliban en hem zo de kans diende te geven om zijn concrete vrees na de machtsovername te duiden. Verder hekelt verzoeker in dit verband dat hem een gebrekkige (geografische) kennis van zijn regio verweten wordt om zijn persoonlijke vrees en problemen in twijfel te trekken. Zo is verzoeker van mening dat er onmogelijk van hem kan verwacht worden dat hij elk dorp binnen een straal van 5 of 10 kilometer rond zijn dorp kan (her)kennen. Hij voegt hieraan toe dat het zelfs onredelijk zou zijn dit te verwachten van een westerse jongere, laat staan van een Afghaanse vluchteling zonder enige scholing die in bijzondere moeilijke omstandigheden moest overleven. Voorts

wijst verzoeker op het gegeven dat de verwerende partij niet betwist dat hij verschillende dorpen rondom zijn eigen dorp kan opnoemen en dat, wanneer de notities van zijn persoonlijk onderhoud worden nagelezen, blijkt dat hij wel degelijk een erg uitgebreide kennis heeft van zijn omgeving, van het leven onder de taliban, van de aanwezigheid van Daesh in zijn regio en van verschillende incidenten die in zijn regio hebben plaatsgevonden. Hij citeert uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud om aan te tonen dat hij kennis heeft over de stammen die aanwezig waren in Khogyani, over de weg van zijn dorp naar de bazaar, over zijn eigen dorp en de omliggende dorpen, over de (meisjes)scholen in de regio en de incidenten die er plaatsvonden, over de schrijn van Bar Arghech die dicht bij een waterbron ligt en over incidenten die in zijn regio plaatsvonden net voor zijn vertrek. Wat betreft zijn kennis inzake naburige dorpen, wijst verzoeker er nog op dat – zoals blijkt uit de door hem geciteerde passages van de notities van zijn persoonlijke onderhoud – hij nooit naar Jalalabad en Kabul geweest is en naast zijn eigen dorp slechts één ander dorp in zijn regio bezocht. Hij meent dat er dan ook niet kan verwacht worden dat hij alle dorpen in alle richtingen kan opnoemen. Verzoeker concludeert dat het aldus onbegrijpelijk is hoe de verwerende partij meent te kunnen stellen dat zij twijfelt aan zijn herkomst en eerdere verblijfplaatsen. Verzoekers kennis is volgens hem overweldigend, zeker rekening houdend met zijn profiel.

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn relaas, stelt verzoeker dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij meent te kunnen twijfelen aan zijn relaas omwille van vermeende twijfels over zijn eerdere verblijfplaatsen. Gelet op het voorgaande, kan er volgens hem namelijk geen twijfel bestaan over zijn eerdere verblijfplaatsen. Bovendien wijst hij erop dat hij zijn problemen uitgebreid uiteen heeft gezet. Nadat hij zijn verklaringen in dit verband citeert, stelt verzoeker dat de verwerende partij bepaalde zaken of gedragingen van zijn relaas wel merkwaardig kan vinden, maar dat hij geen vat heeft op het doen en laten van derden. Hij verduidelijkt dat hij de gedragingen van zijn broer of van de taliban niet kan bepalen en/of daar een aanvaardbare uitleg aan kan geven. Voorts meent verzoeker dat hij tot op heden niet weet of zijn broer dood of vermist is en dat hij helemaal geen nieuws van of over hem heeft. Tot slot oppert hij nog dat het niet hoeft te verbazen dat hij niet veel gedetailleerde informatie kan geven over het werk van zijn broer, wat aan de basis ligt van zijn vrees en zijn reden om Afghanistan te ontvluchten. Dit omdat zijn broer hier heel discreet over was omwille van de risico's die dit werk inhield. Verwijzend naar de notities van zijn persoonlijke onderhoud, benadrukt hij nog dat hij dit ook duidelijk trachtte te maken tijdens zijn persoonlijke onderhoud.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Hij oppert dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker verwijst, gelet op het regime van de taliban, naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij stelt dat hij door de verergerde precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan zich nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen enkele tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Hij preciseert dat de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid heeft geuit op de *Special Session of UN Human Rights Council* en dat een rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hem niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn en er is volgens hem geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten.

Bovendien, zo stelt verzoeker, motiveert de verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn profiel. Zo verblijft hij reeds drie (lees: vier) jaar in België, is hij volledig geïntegreerd, deelt hij enkel nog de westerse waarden en is hij volledig verwesterd, wat van de huidige omstandigheden wel degelijk een nieuw element maakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd

beschouwd kunnen worden, aldus verzoeker, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Om zijn stelling kracht bij te zetten, verwijst hij naar vaststellingen van het UNHCR. Verwijzend naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 vervolgt verzoeker dat de verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met het gegeven dat “verwestering” een bijkomend risico inhoudt voor Afghanen die geruime tijd vertrokken zijn uit Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan, zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen. Verzoeker verwijst naar een rapport van NANSSEN van oktober 2021 omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen (stuk 3 bij het verzoekschrift) en betoogt dat hierin gesteld wordt dat de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, *a fortiori* voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan, los van het persoonlijk relaas van de verzoeker.

Hij vervolgt dat het volgens het rapport van NANSSEN moeilijk is voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden en anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International herhaalt verzoeker dat hij in Europa verwesterd is en een risico loopt op vervolging door de taliban. Hij betoogt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Tenslotte wijst verzoeker nog op een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Er is volgens verzoeker geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de *Danish Immigration Service* van september 2021. De taliban hanteren een parallel rechtssysteem dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de *sharia*. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wrede, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van NANSSEN van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij NANSSEN concludeert dat:

“NANSSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afgaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een ‘verwesterde’ Afgaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/subsidiaire bescherming.”

Verzoeker geeft tot slot aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt. Aldus, zo stelt verzoeker, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Hij voegt hieraan nog toe dat geen enkel COI Focus-rapport, noch de EASO *Afghanistan Security Situation* rapporten het tegendeel bewijzen wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren en dat, meer nog, deze rapporten zelf aangeven dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij hem aldus dwingt “op goed geluk terug te keren” en te hopen dat de taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidair om de bestreden

beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- Nansen Nota, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021 (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 augustus 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban.

Verzoeker werd bij het commissariaat-generaal gehoord op 18 juni 2020 en op 14 augustus 2020, waarna de commissaris-generaal op 30 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam die op 2 september 2021 door de Raad, bij arrest nr. 260 016 van 2 september 2021, werd vernietigd. Op 2 juni 2022 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing zonder verzoeker opnieuw te horen.

In dit verband stipt de Raad aan dat hij, zoals hoger reeds uiteengezet, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende volgende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal dateren van 18 juni 2020 en 14 augustus 2020, aldus voor de machtsovername door de taliban, doch dat dit niet inhoudt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Zo kan in de bestreden beslissing terecht als volgt worden gelezen: *“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 18/06/2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of*

er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

De Raad benadrukt dat, zo weze herhaald, het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald en dat verzoeker zijn opmerkingen en stukken niet enkel gedurende een persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen.

Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Daarnaast volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen, dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het commissariaat-generaal over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien deze tijdig bezorgd werden.

Ondanks het gegeven dat verzoeker van de bovenvermelde mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar aanvullende nota van 23 augustus 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Zoals reeds meerdere keren aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar arrest nr. 260 016 van 2 september 2021, waarin de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die de commissaris-generaal op 30 november 2020 ten overstaan van verzoeker nam, werd vernietigd, merkt de Raad op dat de vorige weigeringsbeslissing die de verwerende partij ten overstaan van verzoeker nam, werd vernietigd louter omwille van het feit dat er na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 onvoldoende

algemene informatie voorhanden was met betrekking tot de nieuwe situatie in Afghanistan. Zoals hierna zal blijken, is dit vandaag niet langer het geval. Gelet op het voorgaande ziet de Raad dan ook niet in waarom de door verzoeker geciteerde rechtspraak met zich meebrengt dat de commissaris-generaal verzoeker opnieuw moest horen door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud.

2.3.7. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. Hij werd samen met zijn oudste broer, die werkzaam was voor de *Afghan National Police* en die gestationeerd was in Kabul, twee keer door de taliban – via de imam van de dorpsmoskee – bedreigd en opgeroepen om hen te vervoegen en *jihad* te doen. Een week na de tweede bedreiging ging verzoekers broer, die op dat moment thuis (bij verzoeker en zijn familie) op verlof was, alleen naar de bazaar van Chamtala, waarna hij niet meer naar huis kwam. Vervolgens vertelde verzoeker de imam dat hij wist dat hij de taliban had ingelicht over het beroep van zijn broer, dat zijn broer verdwenen was, dat hij de wapens zou nemen tegen de taliban en deed hij tijdens dat gesprek een aantal uitspraken die ingingen tegen de waarden van de islam. Nadat de taliban hier via een spion van op de hoogte werden gebracht, gaven zij de imam de opdracht om ervoor te zorgen dat verzoeker op een gegeven moment in de moskee klaarstond, zodat ze hem konden kidnappen en straffen. Toen hij deze informatie vernam via de imam en zijn vader, die hierover ook op de hoogte werden gebracht door de taliban, ontvluchtte verzoeker Afghanistan.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) kan er, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerd plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Zo (a) is verzoekers geografische kennis betreffende zijn regio van herkomst beperkt en fragmentarisch. Voorts (b) zijn verzoekers verklaringen betreffende het dagelijks leven onder de taliban in een ruraal dorp in Khogyani vaag, algemeen en beschouwend eerder dan doorleefd. Ook (c) zijn verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van Daesh in zijn district uiterst vaag en beperkt. Verder (d) is verzoekers kennis over de incidenten die plaatsvonden in zijn regio van herkomst in de laatste jaren voor zijn vertrek fragmentarisch en wijst deze op een ingestudeerd karakter. Ten slotte (e) voegt de commissaris-generaal in dit verband nog toe dat verzoeker dit gebrek aan kennis over de regio en de recente ontwikkelingen aldaar niet kan verdoezelen door zich onterecht voor te doen als een jonge, schoolgaande jongen die amper buiten zijn dorp mocht komen van zijn vader, die geen eigen netwerk had en van weinig op de hoogte was omdat hij enkel via zijn vader en een oude radio werd geïnformeerd. Bovendien (ii) wordt de geloofwaardigheid van het beweerd relaas verder op de helling gezet door de volgende vaststellingen. Zo (a) zijn verzoekers verklaringen over wat er met zijn broer is gebeurd niet coherent. Daarnaast (b) zijn verzoekers verklaringen over de problemen die aanleiding gaven tot zijn vlucht weinig overtuigend. Ook (c) is zijn kennis over de werkzaamheden van zijn broer gebrekkig. Bovendien (d) is het opvallend dat verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd naar de reden waarom de taliban net zijn broer zouden rekruteren, zijn beroep niet vermeldde, maar wel verwees naar hun fysieke capaciteiten, een reden die vaag en algemeen is, die niet strookt met de voorhanden zijnde informatie over rekrutering door de taliban en die de vraag waarom de taliban zich dan al niet veel eerder hebben toegelegd op de rekrutering van hem en zijn broer, onbeantwoord laat. Daarbij komt nog (e) dat verzoekers verklaringen over wat er gebeurde na zijn vertrek vaag en niet coherent zijn.

Volledigheidshalve wordt ook (iii) nog opgemerkt dat de werkzaamheden van verzoekers broer bij de *Afghan National Police*, voor zover er al geloof kan worden gehecht aan deze werkzaamheden en de problemen die hij hierdoor kreeg met de taliban, op zichzelf onvoldoende zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Tot slot (iv) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten en de door zijn raadsman overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2020 (hierna: notities eerste persoonlijk onderhoud), omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. De Raad treedt vooreerst het oordeel van de commissaris-generaal bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden leeftijd van 17 jaar ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 21 juli 2019. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker op datum van 26 juli 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Rekening houdende met deze standaarddeviatie was verzoeker minstens 18,6 jaar oud op 26 juli 2019 en bijgevolg ook op het moment van zijn aankomst in België, op 21 juli 2019, niet langer minderjarig. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht, er werd naar verwezen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielprocedure'), zodat hij de inhoud ervan kan verifiëren.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het gegeven dat een bepaalde test hem ouder schat, niet betekent dat hij gelogen heeft over zijn leeftijd. Hij heeft toen immers de leeftijd meegedeeld die zijn ouders, die volgens hem het best geplaatsd zijn om te weten hoe oud hij is, hem altijd hebben meegedeeld en die op zijn taskara vermeld staat. In zoverre verzoeker hiermee de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek betwist, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Bovendien kan deze vergoelijking van verzoeker geenszins overtuigen, gelet op de vaststelling dat er bijna twee jaar ligt tussen verzoekers beweerde leeftijd (17 jaar) en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek (18,6 jaar). Dat verzoeker zijn verklaarde leeftijd baseert op wat zijn ouders hem vertelden, toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn leeftijd meer correct in te schatten. Redelijkwijze kan worden aangenomen dat een dermate groot verschil, van minstens anderhalf jaar, met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan verzoeker in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. Ook kan zijn taskara, waarop zijn geboortedatum vermeld staat, de vaststelling niet weerleggen dat de wetenschappelijke leeftijd danig afwijkt van de door verzoeker opgegeven leeftijd ten tijde van het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Immers blijkt uit de objectieve informatie, gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 18), dat Afghaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker – dat hij zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming moedwillig als minderjarige voordeed en dus jonger dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn en dat hij hieraan tot op heden blijft vasthouden – vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

2.3.8.4. Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan.

2.3.8.4.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers geografische kennis betreffende zijn regio van herkomst beperkt en fragmentarisch is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terdege als volgt overwogen:

“Zo dient er worden vastgesteld dat uw geografische kennis betreffende uw regio van herkomst beperkt en fragmentarisch is. U somt een aantal dorpen rond uw eigen dorp op, maar gevraagd naar het dorp Shirgar dat binnen diezelfde straal van vijf kilometer ligt, kan u dit niet situeren (NPO 2, p. 14). Ook Kabolyan en Sur Dag, beiden dorpen in een zelfde straal rond uw dorp, kent u niet of kan u totaal niet situeren (NPO 2, p. 15). Voorts geeft u wel aan Munda Chenar te kennen, maar situeert het vervolgens volledig verkeerd. Uw situering van Munda Chenar, dat op de weg naar Kaga zou liggen op de linkerkant (NPO 2, pp. 14-15) klopt niet. Munda Chenar ligt volgens verschillende geraadpleegde kaarten in de richting van Chamtala, dat in de tegenovergestelde richting ligt van Kaga (Landeninfo 1-2). Voorts werd u gevraagd wat voor een plek Chamtala is, gezien u aangaf er geweest te zijn. U gaf aan dat het een dorp is en dat u op de bazaar bent geweest. U uitdrukkelijk gevraagd naar wat u nog kan vertellen over Chamtala, zegt u dat het een dorp is met een markt en leuke winkeltjes (NPO 2, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Chamtala een zeer bekend ‘settlement’ is in een woestijn voor teruggekeerde vluchtelingen uit Pakistan, iets wat algemeen geweten is in uw regio omdat er zoveel conflict rond bestaat en het ook een plek is waar vluchtelingen binnen Khogyani naar toe vluchtten in geval van geweld (landeninformatie 3). Dat zou u moeten weten want u vermeldt de zelfmoordaanslag op Z. G. die daar plaatsvond (NPO 1, p. 33). Dat u hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte bent, kan moeilijk worden aangenomen. De informatie waarover het CGVS hieromtrent beschikt is toegevoegd aan uw dossier. Ook uw gebrekkige kennis over andere landmarks in Khogyani is opvallend. Zo kan u als u gevraagd wordt naar de ziekenhuizen of gezondheidsposten in de buurt van uw dorp, enkel Kaga Clinic noemen (NPO 1, p. 28) dit terwijl er in uw district nog drie andere gezondheidsposten zijn in Zawa, in Wazir en Lokhay (landeninformatie 1,4-5). Tekenend hierbij is dat Lokhay veel dichterbij uw dorp ligt dan Kaga. Dit alles wijst op een beperkte kennis van de regio met een sterk ingestudeerd karakter, en doet vermoeden dat u reeds op jonge leeftijd de regio heeft verlaten.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat er niet van hem verwacht kan worden dat hij elk dorp binnen een straal van vijf of tien kilometer rond zijn dorp kent. Hij voegt hieraan toe dat het al onredelijk is om dit te verwachten van een westerse jongere, laat staan van een Afghaanse vluchteling zonder enige scholing die in bijzonder moeilijke omstandigheden diende te overleven. Bovendien wijst hij erop dat hij nooit naar Jalalabad of Kabul geweest is en slechts één ander dorp in zijn regio bezocht, waardoor evenzeer niet kan verwacht worden dat hij alle dorpen in verschillende richtingen kan opnoemen. Tot slot benadrukt verzoeker nog dat de verwerende partij niet betwist dat hij verschillende dorpen rond zijn eigen dorp wel kan opnoemen en verwijst hij naar passages uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud om aan te tonen dat hij wel degelijk beschikt over erg uitgebreide kennis over zijn omgeving.

De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming werkelijk afkomstig is uit het land dat of de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Hierbij berust de bewijslast, zo weze herhaald, bij de verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een verzoeker om internationale bescherming een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst kan blijken, tracht

zijn kennis over de streek te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging. Bij de beoordeling, en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van de beweerde nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker.

Gelet op het voorgaande, bevroeg de commissaris-generaal verzoeker terecht over diens onmiddellijke leefwereld en kon van verzoeker verwacht worden dat hij afdoende en doorleefde verklaringen kan afleggen over de dorpen die in de buurt van zijn dorp lagen.

Dat verzoeker ongeschoold zou zijn vindt geen weerslag in het administratief dossier. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker tot de negende graad naar school ging (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 11 en notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Bovendien kan dit ook geenszins een verschoning vormen voor de voorgaande vaststellingen. Ook van een ongeschoold of beperkt geschoold persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij aspecten uit zijn directe leefwereld op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. Ook verzoekers bewering dat hij slechts in één ander dorp geweest zou zijn, kan geen verschoning bieden voor de voorgaande vaststellingen. Vooreerst vindt deze bewering geenszins weerslag in het administratief dossier. Wanneer verzoeker gevraagd werd in welke dorpen hij nog allemaal geweest is buiten zijn eigen dorp, verklaarde verzoeker namelijk uitdrukkelijk dat hij in Sra Kala, Bar Arghach, Azarkhel, Janikhel en Kaga Bazaar is geweest. Ook in Chamtala zou hij reeds geweest zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 14 augustus 2020 (hierna: notities tweede persoonlijk onderhoud), p. 11). Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, los van het betoog in het verzoekschrift dat hij nooit naar Jalalabad of Kabul geweest is, verschillende dorpen in zijn nabije omgeving bezocht, kan des te meer verwacht worden dat hij, door te reizen tussen deze plaatsen, een degelijk inzicht zou hebben in de directe omgeving van zijn dorp. Bovendien merkt de Raad op dat, zelfs indien verzoeker zijn dorp nauwelijks verliet en *“in bijzonder moeilijke omstandigheden moest zien te overleven”*, nog steeds kan verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van het bestaan van naburige dorpen. Als verzoeker werkelijk tot voor zijn vertrek samen met zijn familie in hetzelfde dorp in Afghanistan zou gewoond hebben, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij via zijn familie inzicht zou krijgen over zijn directe omgeving.

De Raad merkt op dat van verzoeker geenszins verwacht wordt dat hij elk dorp in zijn buurt zou kunnen opnoemen. Uit de aan de hem gestelde vragen blijkt niet dat van hem verwacht wordt een *“rondlopende ‘google maps’”* te zijn. Het is echter wel opvallend dat hij een aantal dorpen in zijn buurt kan opnoemen, maar andere dorpen, die even ver van zijn dorp liggen, dan weer niet kent of totaal niet kan situeren. Dergelijke fragmentarische kennis is weinig doorleefd en doet vermoeden dat zijn kennis ingestudeerd is. Dit vermoeden wordt versterkt door zijn verklaringen over de plek Chamtala en de ziekenhuisposten in zijn buurt. Hoewel verzoeker de plek Chamtala wel kent en zelfs aangaf er geweest te zijn, verklaarde hij enkel dat het een dorp is met een markt en leuke winkeltjes wanneer hem hiernaar gevraagd werd (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 11), maar liet hij het feit dat dit een heel bekende *settlement* is voor terugkerende vluchtelingen uit Pakistan volledig onvermeld, een gegeven dat volgens landeninformatie algemeen geweten is in zijn regio omdat er zoveel conflict rond bestaat en het ook een plek is waar vluchtelingen binnen Khogyani naar toe vluchtten in geval van geweld (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 3), en dat verzoeker zeker zou moeten weten gelet op het feit dat hij wel weet had van de zelfmoordaanslag op Z. G. die daar plaatsvond (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 33). Wanneer verzoeker gevraagd werd naar de ziekenhuizen en gezondheidsposten in de buurt van zijn dorp, vermeldde hij enkel Kaga Clinic (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 28) terwijl er volgens algemene landeninformatie in zijn district nog drie andere gezondheidsposten zijn in Zawa, Wazir en in Lohkay (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1, 4-5). Dit is opvallend daar de gezondheidspost in Lohkay veel dichterbij ligt bij zijn dorp.

Waar verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal aflegde inzake de stammen die aanwezig waren in Khogyani, de weg van zijn dorp naar de bazaar, de dorpen en mobiele *checkpoints* die hij passeerde om naar Kaga Bazaar te gaan en de schrijn van Bar Arghech die dicht bij een waterbron ligt, om op die manier aan te tonen dat hij wel degelijk over uitgebreide kennis beschikt inzake zijn omgeving, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te

kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en moet de commissaris-generaal niet het tegendeel bewijzen, zou hij dat al kunnen.

De Raad stelt vast dat het overgrote deel van de kennis waarnaar verzoeker hier verwijst – zoals de stammen in zijn regio of het bestaan van de schrijn van Bar Arghech – algemeen van aard zijn en eenvoudigweg kunnen ingestudeerd worden. Het betreft dus andermaal geen doorleefde kennis. De overige kennis waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is niet van die aard dat zij de bovenvermelde vaststelling – dat verzoeker niet beschikt over doorleefde geografische kennis inzake zijn beweerde regio van herkomst – in een ander daglicht kan plaatsen.

Ondanks dat verzoeker dus beschikt over een zekere kennis over zijn omgeving, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden niet “overweldigend” is, leidt het geheel van de bovenstaande vaststellingen aldus tot de conclusie dat verzoekers geografische kennis over zijn beweerde regio van herkomst beperkt is, weinig doorleefd is en ingestudeerd overkomt.

2.3.8.4.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze vastgesteld dat verzoekers verklaringen betreffende het dagelijks leven onder de taliban in een ruraal dorp in Khogyani vaag, algemeen en beschouwend eerder dan doorleefd zijn, dat zijn verklaringen over de aanwezigheid van Daesh in zijn district uiterst vaag en beperkt zijn en dat zijn kennis van de incidenten die plaatsvonden in zijn regio van herkomst in de laatste jaren voor zijn vertrek fragmentarisch is en wijzen op een ingestudeerd karakter. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Voorts zijn uw verklaringen betreffende het dagelijkse leven onder de Taliban in een ruraal dorp in Khogyani vaag en algemeen, beschouwend eerder dan doorleefd. Zo verklaarde u dat de Taliban uw dorp en de bredere regio onder controle had (NPO 1, p. 29), echter bent u niet op de hoogte van de ‘ushr’, de taks die doorgaans door de Taliban wordt gevraagd aan de landbouwers (NPO 1, p. 10), en die volgens informatie waarover het CGVS beschikt aangekondigd wordt en geïnd wordt via de moskee in de dorpen van Khogyani (landeninfo 6). Dat u, zoon van een landbouwer, hierover niets kan vertellen, is opmerkelijk te meer omdat u verklaart dat uw vader de boekhouding deed van jullie velden (NPO 2, p. 32) en u zelf ook de dorpsmoskee bezocht (NPO 2, p. 17). De informatie hieromtrent is toegevoegd aan uw dossier. Daarnaast komen de verklaringen over de houding van de Taliban in de laatste jaren voor uw vertrek, niet overeen met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaart u dat meisjes niet naar school mochten eens ze ouder waren dan 10-12 jaar (NPO 1, pp. 21-22), maar uit informatie blijkt dat de Taliban sinds 2015, hun koers in Khogyani hieromtrent hebben veranderd, en dat meisjes in Khogyani weldegelijk naar school kunnen (landeninfo 7).

Verder dient te worden gesteld dat uw verklaringen betreffende de aanwezigheid van DAESH in uw district uiterst vaag en beperkt zijn. Vooreerst, als u gevraagd wordt wie de controle over uw dorp had, op het moment van uw vertrek, voorjaar 2019, verklaart u dat dit de Taliban is (NPO 1, p. 32) om later te verklaren dat het hele district in handen was van DAESH. Of Daesh daar momenteel nog aanwezig is kon u dan weer niet zeggen. Uit informatie blijkt niettemin dat IS quasi niet meer aanwezig in uw district en verslagen is (NPO 2, p. 20, 21, landeninformatie 8). Ook uw verklaringen over de aard van het conflict zijn vaag en ze stroken niet met de voorhanden zijnde objectieve informatie, die toont dat het conflict veel complexer was dan het door u wordt voorgesteld. Vooreerst heeft u geen weet van een belangrijke actor in het conflict namelijk de ‘local uprising groups’, groepen van burgers die de wapens opnamen tegen DAESH, en die mede een belangrijke rol gespeeld hebben in het neerslaan van DAESH. Maar daar naar gevraagd, verklaart u dat u het nooit gezien of gehoord heeft (NPO 2, p. 22) (landeninformatie 7-8). Daarnaast was er in Khogyani in de drie jaren voorafgaand uw vertrek, sprake van een situatie van co-existentie van de overheid en Taliban waarbij de Afghaanse veiligheidsstroepen met de Taliban samenwerkten om DAESH te verslaan. Van deze specifieke situatie vinden we echter in uw verklaringen niets terug, ook niet als er u specifiek naar de houding van de Taliban wordt gevraagd met de komst van DAESH (NPO 1, p. 33), (landeninformatie 6-7). Dat u over deze toch zeer specifieke situatie slechts zo vaag en algemeen kan vertellen, doet ernstige twijfels rijzen over uw aanwezigheid in het district op het moment van dit conflict.

Van DAESH kan u ten slotte geen enkele commandant of leider noemen (NPO 2, p. 24 en NPO 1, p. 34). Dit is opmerkelijk omdat het conflict in Khogyani de nieuwsberichten van de laatste drie jaar voor uw vertrek toch domineerde, iets wat uw vader op de radio toch zou moeten gehoord hebben (NPO 1, p. 32). Dit alles toont dat u het eigenlijk niet goed weet, en toont vooral aan dat u niet op de hoogte bent van de

recente ontwikkelingen in uw regio van herkomst. Deze vaststellingen omtrent uw kennis over DAESH doen reeds ernstige twijfels rijzen bij uw recente herkomst.

Dit wordt nog duidelijker wanneer er wordt gepeild naar de incidenten in uw regio van herkomst van de laatste jaren voor uw vertrek. Uw kennis is fragmentarisch en wijst op een ingestudeerd karakter. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat de incidenten 'ontelbaar' waren in uw district (NPO 1, p. 34), wat inderdaad overeenkomt met de beschikbare gegevens. Toch komt u noch in het eerste onderhoud, noch in het tweede, niet verder dan een handvol heel bekende gebeurtenissen uit de bredere regio. Zo vertelt u over het incident in de Malikyar Hotakschool waarbij drie conciërges onthoofd werden door DAESH (NPO 1, p. 22), dat ook de internationale pers haalde, verder spreekt u over een bomaanslag in Chamtala, waar H. Z...n, zoon van J. Z., zou om het leven zijn gekomen (NPO 1, p. 33), u spreekt over de aanslag in de moskee van Kaga waarbij een heel aantal mensen het leven lieten en de mullah gewond raakte, de aanslag op S. A. in de buurt van uw dorp (NPO 1, p. 33) en u vermeldde de aanval op politiecommandant S. en een luchtaanval met veel gewonden in Zawa (NPO 1, p. 34). Echter, zoals u zelf verklaard, waren de incidenten 'ontelbaar', toch komt niet verder dan deze, u zou ze vergeten zijn (NPO 1, p. 34). Het is daarbij erg opmerkelijk dat u nauwelijks de incidenten vernoemt die plaatsvonden in de onmiddellijke omgeving van uw dorp of de plekken waar u verklaarde te komen. Zo heeft u bijvoorbeeld wel weet van de aanslag op S. A. in juli 2017 maar heeft u geen weet van een opstand van burgers tegen de Taliban in hetzelfde dorp in Bar Arghech in september 2018 (NPO 2, p. 23, landeninformatie

9). Een ander incident bij u in de buurt, namelijk de mislukte zelfmoordaanslag op de toenmalige districtschief H. Z...y, in mei 2017 in Sra Kala vernoemt u niet (landeninformatie 10). Gezien deze plek door u gekend, en bezocht werd (NPO 1, p. 9 en NPO 2, p. 10) en slechts een paar kilometer bij u vandaan ligt, en u hem zelf kent als een vroegere districtschief die actief was in de jaren voor uw vertrek (NPO 2, p. 16) kan dit feit toch niet zomaar aan u kan voorbij zijn gegaan. Ook een aanslag op een ALP-commander H. U. R. in december 2017 ter hoogte van Kaga Bazar, opnieuw een plek waar u met uw vader kwam om naar de bazaar te gaan, zegt u niets (NPO 2, p. 24, landeninformatie 11). Van incidenten waarbij kinderen omkwamen heeft u geen weet noch van incidenten in Chamtala in de laatste 3 jaar dat u er verbleef (NPO 2 p.11-12, 23): de ontploffing van een achtergebleven raket in Chamtala, in april 2018, die het leven kostte van vier kinderen en waarbij zes van hun familieleden ernstig gekwetst waren, bijvoorbeeld. Dit nieuwsfeit haalde de internationale media (landeninformatie 12). Ook van een ander incident, waarbij een kind omkwam in Lukhi, dicht bij u dorp, heeft u geen weet (NPO 2, p. 23, landeninformatie 13). Verder werd u gevraagd naar incidenten waarbij burgers om het leven kwamen, behalve één incident dat al een vier tot vijf jaar geleden plaatsvond in Zawa, kan u er geen noemen. Dat is opmerkelijk wetende dat uw regio tot de hoogste categorie van 'conflict severity' wordt gerekend (landeninformatie 14). In ieder geval moet op basis van de bovenstaande vaststellingen, worden besloten dat u kennis over de gebeurtenissen en het conflictverloop in uw regio in de afgelopen drie jaar onaannemelijk vaag is. Van iemand die achttien jaar in zijn herkomstregio heeft gewoond en zijn vader vergezelde naar de bazaar van Kaga (NPO 1, p. 28) en van Chamtala (NPO 2, p. 28) mag wel verwacht worden hij op de hoogte is van incidenten in de onmiddellijke omgeving van zijn dorp. Ten slotte roepen ook uw verklaringen over de kweek van papaver twijfels op. U verklaart immers dat er in uw district papaver werd geteeld, maar van vernietigingsoperaties van papaver, heeft u geen weet (NPO 1, p. 31). Ook dat is verwonderlijk omdat er zelfs in het jaar van uw vertrek, 2018, nog vernietigingscampagnes waren, en deze vooral dicht bij het districtscentrum plaatsvonden (landeninformatie 15). Gezien de locatie van uw dorp, op een 8-tal kilometer van het districtscentrum, en het feit dat u uw vader vergezelde naar de markt, is het vreemd dat u daar nooit iets zou over gehoord hebben. Deze vaststellingen liggen in de lijn met de andere vaststellingen inzake uw herkomst."

Ook deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het louter tegenspreken van deze pertinente vaststellingen en het stellen dat hij wel degelijk een erg uitgebreide kennis had over het leven onder de taliban, de aanwezigheid van Daesh in zijn regio en de verschillende incidenten die in zijn regio plaatsvonden voor zijn vertrek. Verwijzend naar enkele passages van de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud, verduidelijkt verzoeker dat hij informatie kon geven over de (meisjes)scholen in de regio en de incidenten die er plaatsvonden, alsook over incidenten die in zijn regio plaatsvonden net voor zijn vertrek.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerdde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Bovendien, zo weze herhaald, dienen elementen in

het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en moet de commissaris-generaal niet het tegendeel bewijzen, zou hij dat al kunnen.

Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat het grootste deel van de kennis die verzoeker in zijn verzoekschrift tracht te benadrukken door te verwijzen naar de bovenvermelde verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal algemeen beschikbare – en tevens instudeerbare – kennis is. De commissaris-generaal erkent ook in de bestreden beslissing dat verzoeker (algemeen en vage) kennis heeft over de voormelde onderwerpen. Zo verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden aflegde toen hem gevraagd werd naar incidenten die in zijn beweerde regio van herkomst hadden plaatsgevonden tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek. De commissaris-generaal oordeelde evenwel terecht dat deze verklaringen enkel betrekking hadden op een handvol heel bekende gebeurtenissen uit de bredere regio, die soms zelfs in de internationale pers zijn gekomen. Deze algemeen beschikbare – en tevens instudeerbare – kennis staat echter in sterk contrast met het gegeven dat verzoeker – zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing – enkel vaag of helemaal niet kon antwoorden op de talloze vragen die hem bij het commissariaat-generaal tijdens zijn persoonlijke onderhouden werden gesteld inzake het dagelijks leven onder de taliban in een ruraal dorp in Khogyani, de aanwezigheid van Daesh in zijn district en concrete incidenten die plaatsvonden nabij zijn regio van herkomst in de laatste jaren voor zijn vertrek, die meer verbonden waren aan zijn beweerde persoonlijke leefwereld, ervaringen en bevindingen.

De Raad is van oordeel dat, ondanks dat verzoeker op bepaalde punten (instudeerbare) kennis etaleerde over zijn beweerde regio van herkomst, de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoeker er geenszins in slaagde doorleefde verklaringen af te leggen inzake het dagelijks leven onder de taliban in een ruraal dorp in Khogyani, de aanwezigheid van Daesh in zijn district en concrete incidenten die plaatsvonden nabij zijn regio van herkomst in de laatste jaren voor zijn vertrek.

2.3.8.4.3. In dit verband merkt de commissaris-generaal nog terecht op verzoeker zich onterecht het profiel aanneemt van een jonge, schoolgaande jongen die amper buiten zijn dorp mocht komen van zijn vader, die geen eigen netwerk had en van weinig op de hoogte was omdat hij enkel via zijn vader en een oude radio werd geïnformeerd, dat hij hiermee zijn gebrek aan kennis over zijn regio en de recente ontwikkelingen daar niet kan verdoezelen en dat deze vaststellingen wijzen op een bewuste poging van verzoeker om de asielautoriteiten te misleiden. In de bestreden beslissing valt hierover concreet het volgende te lezen:

“U probeert dit gebrek aan kennis over de regio en de recente ontwikkelingen daar te verdoezelen door u voor te doen als een jonge, schoolgaande jongen die amper buiten zijn dorp mocht komen van zijn vader (NPO 2, p. 17). U zou tot vier maand voor uw vertrek naar school zijn geweest, u zou nooit enige job uitgeoefend hebben, en mocht van uw vader nauwelijks buiten uw dorp komen, behalve om hem te vergezellen naar de markt van Kaga, of om de markt van Chamtala te bezoeken. In de periode voor uw vertrek, toen u was gestopt met school, deed u ‘niets speciaals’, behalve bij uw moeder blijven (NPO 1, p. 24 en NPO 2, p. 10). De hierboven reeds aangestipte vaststellingen over uw leeftijd, doen echter al afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangemeten profiel. Gezien u uw vertrek uit Afghanistan 2,5 maand voor uw aankomst in België situeert, was u bovendien al meerderjarig toen u vertrok. Bovendien schetst u van uzelf een beeld van een jongeman zonder eigen netwerk die van weinig op de hoogte was, omdat hij enkel via zijn vader en een oude radio (NPO 1, p. 19) werd geïnformeerd. Behalve de familie aan moederskant waarmee u geen contact meer zou hebben, woont al uw familie in het dorp, verklaarde u. Er werden echter vaststellingen gedaan waaruit blijkt dat u in de jaren voor uw vertrek reeds over internettoegang beschikte. Er werd van u immers een tweede Facebookprofiel teruggevonden waarop u reeds in 2016 actief was (landeninfo 16). Uit objectieve informatie waarover het GGVS beschikt blijkt dat in 2016 slechts 11% van de bevolking in Afghanistan toegang had tot het internet op een mobiele telefoon. Vooral in steden is de toegang tot internet hoger (landeninformatie 17). Dit is niet de leefomgeving die u schetste tijdens uw persoonlijk onderhoud, u verklaarde immers tot uw vertrek gewoond te hebben in een dorp zonder elektriciteit waar de mensen geen televisie gebruikten (NPO 1, p. 19). Dit profiel doet tevens vermoeden dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, beschikt over een netwerk buiten het district Khogyani. U bent in contact met verschillende mensen die aangeven te studeren aan de universiteit van Kabul. Op bepaalde foto’s van u werd reeds in 2016 door mensen die aangeven in Jalalabad of Kabul te wonen gereageerd. De bewijsstukken hiervoor zijn toegevoegd aan uw dossier. Deze vaststellingen en deze over uw leeftijd samen, wijzen op een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden. Toen u werd gevraagd naar uw Facebookprofiel, gaf u immers bewust een

profiel van latere datum op. Dit alles haalt het geloof in het door u verklaarde profiel en uw recente herkomst verder onderuit.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Er dient in deze te worden herhaald dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn onder punt 2.3.8.3. besproken verweer aangaande zijn vermeende leeftijd. Er kan, zo weze herhaald, geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en zijn verklaringen hieromtrent wijzen op een bewuste poging om de asielinstanties te misleiden. Voor het overige laat verzoeker deze pertinente overwegingen volledig ongemoeid, zodat deze bij gebrek een enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.5. Bovendien beaamt de Raad de volgende pertinente vaststellingen van de verwerende partij, die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder op de helling zetten.

2.3.8.5.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat verzoekers verklaringen over wat er met zijn broer gebeurd is, niet coherent zijn. Zo stelt hij in de registratiefiche voor minderjarigen dat zijn broer één week voor zijn vertrek is gedood door de taliban (administratief dossier, “fiche NBMV”, p. 2). In het document “vragenlijst CGVS” dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, verklaart verzoeker dan weer uitdrukkelijk dat hij geen nieuws heeft van zijn broer, dat hij een week voor zijn vertrek is meegenomen door de taliban en dat hij niet weet wat er gebeurd is (administratief dossier, “vragenlijst CGVS”, vraag 3.5). In het document “verklaring DVZ” verklaarde verzoeker dan weer dat zijn broer in Kuz Argech verblijft (administratief dossier, “verklaring DVZ”, punt 17). Vervolgens spreekt verzoeker in zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dan weer enkel over een ontvoering (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 17, 34), om in zijn tweede persoonlijk onderhoud dan weer te verklaren dat zijn broer tien dagen na zijn ontvoering werd gedood door de taliban (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 29-30).

In het verzoekschrift tracht verzoeker deze incoherenties te verschonen door te stellen dat hij (en zijn familie) geen nieuws hebben over zijn broer en dat hij tot op heden niet weet of zijn broer dood of vermist is. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nergens verklaarde dat hij geen weet had van wat er nu juist met zijn broer gebeurd is. Soms verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn broer gestorven is en situeerde hij dit moment op verschillende momenten. Tijdens andere gelegenheden verklaarde verzoeker dan weer in klare taal dat zijn broer ontvoerd werd door de taliban en voegde hij hier, zoals in het document “vragenlijst CGVS”, aan toe dat zijn familie geen nieuws heeft van wat er daarna nog met zijn broer gebeurd is. Ook wanneer verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen doorheen de administratieve procedure inzake het lot van zijn broer, maakte hij geen melding van het feit dat hij eigenlijk niet zou weten wat er met zijn broer gebeurd was (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 34). Hij beweerde deze tegenstrijdigheden immers te verschonen door te stellen dat hij verkeerd werd begrepen door de tolken. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal in dit verband terecht opperde dat deze verklaring geenszins volstaat, daar de dood van verzoekers broer een belangrijk deel uitmaakt van zijn vervolgingsvrees en hij in het begin en op het einde van elk persoonlijk onderhoud de kans geboden werd om aanvullingen te doen of opmerkingen te maken over de tolk (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 3-4, 36 en notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 2).

2.3.8.5.2. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt geoordeeld:

“Voorts zijn uw verklaringen over de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht weinig overtuigend. Zo is de reactie van uw broer op de bedreigingen van de Taliban uiterst merkwaardig te noemen. Uw broer, die gestationeerd was in Kabul als agent voor de Afghan National Police, en die op de hoogte was van de beide bedreigingen van de Taliban (NPO 2, p. 29), zou deze naast zich neergelegd hebben (NPO 2, p. 29). Dit strookt niet met andere verklaringen van u waarin u stelde dat hij, in de zes à zeven jaar dat hij reeds werkte voor ANP, zich telkens vermomde om naar huis te komen (NPO 2, p. 26), uit angst voor de Taliban (NPO 1, p. 15). In het licht hiervan is dan ook zeer opmerkelijk dat hij na twee persoonlijke bedreigingen zich vrijelijk naar huis zou begeven in Khogyani, en helemaal alleen naar de markt van Chamtala zou zijn gegaan (NPO 2, p. 29). Dit zou verbazen, te meer omdat u zelf na de eerste bedreiging, drie en halve maand tot vier maand voor uw vertrek, door uw vader werd opgedragen om niet meer naar school te gaan (NPO 2, p. 9). Deze vaststellingen ondermijnen in uw asielrelaas verder.

[...]

Opvallend is bovendien dat wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom de Taliban net uw broer zouden rekruteren, u zijn beroep niet vermeldt. U verklaart immers twee keer dat u dacht dat de Taliban hem rekruteerde omwille van zijn fysieke capaciteiten (NPO 1, p. 35 en NPO 2, p. 28) en omdat jullie jong waren (NPO 2, p. 27). Dat is vaag en algemeen, en strookt niet met de voorhanden zijnde informatie over rekrutering door de taliban.

Bovendien kan opgemerkt worden dat als de reden voor jullie rekrutering zou zijn dat jullie fitte en jonge mannen waren, is de vraag bovendien rijst waarom de Taliban zich dan al niet veel eerder heeft toegelegd op jullie rekrutering."

In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij bepaalde zaken of gedragingen van zijn relaas wel merkwaardig kan vinden, maar dat hij geen vat heeft op het doen en laten van derden en dat hij de gedragingen van zijn broer of van de taliban niet kan bepalen en/of daar een aanvaardbare uitleg aan kan geven, merkt de Raad op dat verzoeker, door de gevolgtrekkingen van de verwerende partij louter te bekritisieren en te volharden in het onwaarschijnlijk verloop van de gebeurtenissen, geen ander licht kan werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context.

2.3.8.5.3. Vervolgens wijst de commissaris-generaal terecht op de gebrekkige kennis die verzoeker heeft over de werkzaamheden van zijn broer. De Raad stelt, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker, wanneer hem werd gevraagd naar wat het beroep van zijn broer juist inhield, enkel kon verklaren dat hij niet zoveel over de werkzaamheden van zijn broer weet, behalve dat hij een *bodyguard* was en overheidsinstellingen beveiligde, en dat hij voor het overige geen vragen kon beantwoorden over de werkzaamheden van zijn broer. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het niet hoeft te verbazen dat hij niet veel gedetailleerde informatie kan geven over het werk van zijn broer aangezien hij heel discreet was hierover omwille van de risico's die zijn beroep met zich meebracht en dat hij dit ook heeft trachten duidelijk te maken tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud.

Hoewel uit verzoekers verklaringen wel degelijk blijkt dat zijn broer discreet was over zijn werkzaamheden (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 26) en hoewel het begrijpelijk is dat, indien verzoekers broer werkelijk voor de *Afghan National Police* zou werken, dat hij dan heel discreet zou zijn over zijn werkzaamheden, kan toch verwacht worden dat verzoeker enige informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn broer. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat zijn broer vijf of zes jaar, volgens zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 15) of zes of zeven jaar (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 25), volgens zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, voor de *Afghan National Police* werkte, en dat hij elke drie maand ongeveer een week op verlof kwam en daarbij altijd in het ouderlijk huis verbleef (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Zelfs indien verzoekers broer discreet was over zijn werkzaamheden, kan nog steeds worden verwacht dat verzoeker bepaalde informatie hierover zou opvangen.

2.3.8.5.4. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn relaas. De Raad stelt vast dat verzoeker volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing in verband met de gebeurtenissen na zijn vertrek volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek een enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt:

"Ook uw verklaringen over wat er gebeurde na uw vertrek zijn vaag en niet coherent. Vooreerst zijn er de bovenstaande vaststellingen over de dood van uw broer waarover u verschillende verklaringen aflegt. Verder stelt u, gevraagd of de Taliban na uw vertrek nog naar u kwam zoeken, eerst dat ze verschillende keren naar uw thuis kwamen, om dan vervolgens te verklaren dat de Taliban via de imam naar u vroeg, om ten slotte te verklaren dat u het eigenlijk niet zo goed weet omdat u niet zoveel met uw vader praat (NPO 2, p. 32). Aangenomen dat u de Taliban vreest en dat dit de reden was voor uw vertrek uit Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u meer interesse zou aan de dag leggen over wat er na uw vertrek is gebeurd. Dit gebrek aan interesse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag."

2.3.8.6. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de werkzaamheden van verzoekers broer bij de *Afghan National Police*, voor zover er al geloof kan worden gehecht aan deze werkzaamheden en de problemen die hij hierdoor kreeg met de taliban, op zichzelf onvoldoende zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In dit verband stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat er na zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen meer zijn geweest

voor zijn familie, die gelinkt kunnen worden aan zijn broer (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 32).

2.3.8.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door zijn advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en dat de door verzoeker neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.9. Verzoeker wijst voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van (een gepercipieerde) verwestering. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn profiel, namelijk een persoon die al drie (lees: vier) jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij stelt dat hij door zijn verblijf van drie (lees: vier) jaar in België volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt. Hij oppert dat verwestering in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, gezien de taliban mensen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven beschouwen als 'verwesterd'.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in

verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds bijna drie (lees: vier) jaar in België verblijft. Hij maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 26 juli 2019 20,6 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker op datum van 26 juli 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Verzoeker verklaarde midden 2019 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 31). Dit betekent dat verzoeker, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met deze standaarddeviatie, bij zijn vertrek uit Afghanistan meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit

Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen, waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds juli 2019, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 1, p. 13, 17-18 en bevestigd ter terechtzitting). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij “*volledig geïntegreerd*” is en “*enkel nog de westerse waarden deelt*”, en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Ter terechtzitting haalt verzoeker aan, doch legt hij hiervan geen enkel begin van bewijs neer, dat hij in België naar school is gegaan, werkt, zelfstandig woont, een zwangere Oekraïense vriendin heeft, alcohol drinkt, naar dancings gaat en naar ‘muziek’ luistert. De Raad merkt op dat verzoekers overigens niet gestaafde beweringen in verband met school, tewerkstelling en woonst aantonen dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, maar dit volstaat niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. In verband met de door hem geopperde levensstijl, *i.e.* uitgaan, het consumeren van alcohol en het hebben van een niet nader gespecificeerde muzieksmaak, merkt de Raad op dat deze de nodige verdere concretisering en uitdieping mist opdat kan worden aangenomen dat verzoekers innerlijke overtuiging daadwerkelijk zodanig is veranderd, dat niet kan worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze en dat hij hiermeeonvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker alhier een westerse levensstijl zou ontwikkelen, maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verder kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een feitelijke relatie heeft met een Oekraïense vrouw – waarover voorts, behalve de niet gestaafde bewering dat zij samen een kind verwachten, geen enkele verdere toelichting verschaft wordt – niet blijken dat hij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Waar verzoeker nog verwijst naar “*het eerdere schrikbewind*” van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukt, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker verwijst naar ’s Raads rechtspraak, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.8.10. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Los van de vaststelling dat de herkomst uit deze beweerde provincie door verzoeker niet aannemelijk is gemaakt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker overigens stelt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS